

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 020268 17 Uvp
Banja Luka, 25.10.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić kao predsjednice vijeća, te Smiljane Mrše i Strahinje Ćurkovića, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Mire Mačkić, u upravnom sporu po tužbi M.H. iz B., kojeg zastupa punomoćnik V. R., advokat iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ...od 8.2.2017. godine, tuženog Fonda, u predmetu isplate neisplaćenih penzija, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 020268 17 U od 20.6.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.10.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom u stavu 1. izreke je odbijena tužba izjavljena protiv uvodno označenog akta tuženog kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Filijale Fonda tuženog u B. broj ... od 4.8.2015. godine, a kojim je odbijen zahtjev tužioca za isplatu neisplaćenih iznosa penzija za period od 1.8.1993. do 1.10.2002. godine, uz obrazloženje tog akta da nisu ispunjeni uslovi iz odredaba člana 138. do 140. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju Republike Srpske („Sl. glasnik RS“ broj 134/11, 82/13 i 103/15 u daljem tekstu: Zakon o PIO), jer da je u postupku utvrđeno da je tužilac korisnik prava na invalidsku penziju počev od 5.10.1990. godine, te da je shodno zakonskim propisima bio u obavezi obavijestiti Filijalu B. u roku od 8 dana u slučaju nastanka svake promjene, između ostalih promjene adrese, te da je tužilac prouzrokovao okolnosti zbog kojih nije mogla biti isplaćena penzija. Stavom 2. izreke pobijane presude je odbijen zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora, dok se u pogledu zahtjeva za naknadu troškova upravnog postupka tužilac upućuje da takav zahtjev postavi u upravnom postupku.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio stavom da je osporeni akt donijet u izvršenju presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019412 16 U od 18.1.2017. godine, da je proveden postupak i izvršen uvid u kompletan spis tužioca te je zaključeno da je nemogućnost isplate penzije tužiocu od jula 1993. godine prouzrokovao tužilac jer nije dostavio niti uredno i na vrijeme prijavio bitne podatke i dokaze koji su od uticaja za isplatu penzije (mjesto boravka, tačna adresa stanovanja, račun kod banke ili adresu punomoćnika). Povodom zahtjeva tužioca podnesenog dana 9.11.2001. godine, tužiocu je uspostavljena isplata i određen iznos invalidske penzije počev od 9.11.2001. godine i dalje te da se na dan donošenja osporenog akta korisniku prava uredno i na vrijeme vrši isplata invalidske penzije. Tužilac je

dana 16.7.2015. godine podnio zahtjev za isplatu neisplaćenih penzija za period 1.9.1993. do 1.10.2002. godine, međutim tuženi je po stavu suda pravilno taj zahtjev odbio saglasno odredbama člana 137. i 138. i 139. stav 1. Zakona o PIO.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešne primjene procesnih pravila. Ističe da okolnosti zbog kojih tužiocu nije mogla biti isplaćivana penzija nije prouzrokovao tužilac već država BiH i njeni entiteti; da su ratne okolnosti natjerale tužioca da napusti B. i nastani se u Danskoj zbog čega da nije bio u mogućnosti da dostavi adresu i potvrde o životu. Smatra da je osnovan njegov zahtjev za isplatu penzija za navedeni period, a kako se radi o stečenom pravu, kontinuitet u isplati mora postojati. Predložio je da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači i tužiocu isplate penzije počev od 1.8.1993. do 1.10.2002. godine u mjesečnom iznosu od po 213,79 KM sa zakonskom kamatom na svaki mjesečni iznos, te da mu tuženi naknadi troškove prema priloženom troškovniku.

U odgovoru na zahtjev tuženi je istakao da su neosnovani navodi tužioca da on nije skrivio okolnosti zbog kojih mu nije mogla biti isplaćivana penzija jer je tužiocu priznato pravo na invalidsku penziju počev od 23.6.1990. godine koja je obustavljena jer tuženi nije obaviješten o promjeni isplatne adrese iako je to bila zakonska obaveza korisnika, a nije dostavljena potvrda o životu pa je isplata nastavljena 9.11.2001. godine na osnovu zahtjeva tužioca za uspostavljanje isplate. Tužilac se u cijelom periodu kada mu nije isplaćivana penzija nije obratio tuženom kako bi isplata bila uspostavljena pa se ne mogu prihvatiti kao opravdani navodi tužioca jer je nakon uspostavljanja mira na ovim prostorima, sve do podnošenja zahtjeva, samo zavisilo od njegove volje preduzimanje radnji na koje je bio obavezan, znajući da mu se isplata penzije ne vrši. Predložio je da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Prema odredbi člana 138. Zakona o PIO, dospjela primanja iz člana 137. tog zakona koja nisu mogla biti isplaćena zbog okolnosti koje je prouzrokovao korisnik prava, mogu biti isplaćena najviše za 12 mjeseci unazad, računajući od dana podnošenja zahtjeva za isplatu. U konkretnom slučaju tužilac je podnio zahtjev dana 16.7.2015. godine za isplatu neisplaćenih penzija za period od 1.8.1993. do 1.10.2002. godine, ali s obzirom da mu je isplata nastavljena još 9.11.2001. godine, na koju isplatu nije reagovao niti tražio isplatu za period za koji mu je obustavljena penzija, nije bilo nikakvog osnova za dodatnu isplatu po novom zahtjevu jer se penzija u prethodnih 12 mjeseci u odnosu na datum zahtjeva (16.7.2015. godine), već isplaćuje.

Prema navedenom, pravilno je odbijen zahtjev tužioca za isplatu neisplaćenih penzija za navedeni period jer je tužilac podnio dana 9.11.2001. godine zahtjev za uspostavu isplate invalidske penzije koja mu je nesporno nastavljena 9.11.2001. godine a ne od 1.10.2002. godine, prema rješenju prvostepenog organa od 1.10.2002. godine kojim je tužiocu određen novi iznos penzije. Pravilno je sud u pobijanoj presudi konstatovao da nisu ispunjeni uslovi da se tužiocu izvrši naknadna isplata dospjelih primanja za traženi period, koju je moguće isplatiti prema članu 138. Zakona o PIO najviše 12 mjeseci unazad, i to od dana podnošenja

zahtjeva za isplatu. Kako je tužiocu isplata penzije nastavljena od 9.11.2001. godine, znači da je penzija za 12 mjeseci unazad od dana podnošenja zahtjeva za isplatu već isplaćena.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS pa je na osnovu člana 40. stav 1. ZUS odlučeno kao u izreci ove presude.

Odluka iz stava 2. izreke presude je donijeta primjenom člana 49. a stav 1. ZUS, prema kojoj naknada troškova spora koju je dužna naknaditi protivna stranka pripada stranci koja uspije u sporu pa s obzirom da tužilac nije uspio u ovom upravnom sporu, nema pravo na naknadu troškova postupka.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednica vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić